

Тетяна Сотнікова

Поет та його сонячна школа.

Як з'явилися букви

Поет та його сонячна школа.
Як з'явилися букви

А

Б

В

Г

Г

Д

Е

Е

Ж

З

И

і

ї

Й

К

Л

М

Н

О

П

Р

С

Т

У

Ф

Х

Ц

Ч

Ш

Щ

Ь

Ю

Я

Тетяна Сотнікова

Поет та його сонячна школа.
Як з'явилися букви

Малюнки авторки

Київ
НАІРІ
2023

УДК 821.161.2'06-343-93
С-54

Малюнки авторки.

У книжці використано малюнки, виконані вчителькою на папері або на дошці, як приклади, що їх можуть відтворити діти у своїх альбомах упродовж епохи вивчення літер.

Дизайн обкладинки Тетяна Баштова

Сотнікова Т.

С-54 Поет та його сонячна школа. Як з'явилися букви. – К. : НАІРІ, 2023. – 56 с., іл.
ISBN 978-617-8192-90-7
978-617-8292-11-9 (електронне видання)

Ця казка народилася з уроків із співпраці з дітьми та колегами. Події розгорталися поступово, народжуючи нові образи і історії. Головним героєм цієї казки є Поет, який мріяв знайти будиночки для звуків і зберегти свої пісні для наступних поколінь. Цікаво, що приголосні звуки Поет побачив у наслідуванні зовнішнім предметам, а голосні він шукав у відтінках власних почуттів.

Ця книжка стане в пригоді не лише дітям, а й учителям та батькам, які хочуть заново відкрити для себе букви і готові пройти цей шлях разом зі своїми дітьми.

Це перша книжка з циклу «Поет та його сонячна школа».

УДК 821.161.2'06-343-93

ISBN 978-617-8192-90-7

© Тетяна Сотнікова, 2023
© Видавництво «НАІРІ», Київ, 2023

Вступ

Народжуючись, дитина приносить із собою на Землю невидиме послання. У ньому записане її життєве завдання. Мистецтво виховання полягає в тому, щоб це послання розшифрувати.

Коли ти заходиш у клас і бачиш дитячі очі, завжди хочеться, аби вони сяяли, аби вони були сповнені радості. А що викликає в дітей радість? Це зустріч з тим, що її наповнює, розвиває та допомагає зустрітися із собою.

Коли дитина приходить до школи, вона має велике бажання пізнавати і відкривати таємниці навколишнього світу. Вона прагне навчитися всього того, що вміють дорослі. Як допомогти дитині отримати знання, розвинути її творчі здібності, скориставшись силами фантазії, якими вона володіє повною мірою? Тут на допомогу приходить казка. Ні для кого не є секретом, що в казках можуть відбуватися дива. Але й сама казка творить дива з тими, хто її читає чи слухає.

Образи, що народжуються в дитини, оживають, вони живлять її, пробуджуючи сили творчості. Хтозна, можливо, саме в цей момент народжується майбутній архітектор чи поет? Той, хто вірить у дива, – здатен їх творити.

Цей цикл казок з'явився зі співпраці з колегами та досвіду роботи у вальдорфській школі. Я дякую всім, хто надихнув мене, подарував ідею, допоміг.

Казка писалася для дітей мого класу. Вона оживала, коли діти її слухали і малювали, а також співали пісні та читали вірші, які вже були нам знайомі.

Хочеться поділитися цим твором з більш широким загалом. Може, ця казка подарує радість іще комусь.

Зміст

Як Поет переміг тінь7

Як любляче серце і живий вогонь
подолали злі чари..... 33

Як Поет зустрівся з учнями 50

Як Поет переміг тінь

Давним-давно жив собі Поет. Він складав вірші та співав пісні, у яких прославляв Сонце, Небо, зорі й усе живе на Землі. Він дякував Небесним Силам за кожен дарований мить. Поет співав цих пісень людям, а ті з вдячністю їх слухали.

Коли над вершинами зелених пагорбів піднімалося ніжне й лагідне Сонечко, Поет зустрічав його піснею:

Сонечко-о-о! Вмить прокидається,
Всім усміхається й дарує тепло-о-о!
Сонечко-о-о-о!

І всі розуміли, що саме ця пісня допомагає Сонечку прокинутися і що саме таке вітання може надихнути його сяяти теплим і радісним світлом та обігрівати все навкруги. Коли спускалася ніч, Поет знову співав пісню до Сонця, проводжаючи його і надихаючи на повернення:

Сонечко людям всміхається,
Й спати вкладається,
І повертається знову на схід.
Сонечко!

Коли мати народжувала дитя, Поет співав пісню, у якій немовляті дарувалося ім'я. Це ім'я було його оберегом і супроводжувало по життю. Поет співав – і світ прислухався до його пісень.

Але якось до Поета прийшов непроханий гість – Чоловік у чорному. На голові в нього був плаский великий чорний капелюх з широкими крисами. Весь його одяг був чорним – і плащ, і взуття, і навіть колір шкіри був не таким як у всіх, а трішки сіруватим.

– Усе співаєш? – запитав Чоловік в чорному.

– Співаю, – відповів Поет.

– А от коли постарієш, співати тобі буде важче.

– Що поробиш, – зітхнув Поет.

– А потім ти помреш! – презирливо кинув Чоловік у чорному.

– Помру... – з болем у серці погодився Поет.

І тоді люди забудуть слова пісень. І пісні зникнуть, – холодно та зверхньо додав Чоловік у чорному.

Від цих слів Поет аж затремтів. Йому стало моторошно. Темрява проникла в його душу – і він засумував. Туга поселилася в його серці. Він пішов на берег річки, сів на великий камінь, вкритий мохом, і звернувся до тієї, до якої завжди звертався у найважчі періоди свого життя, – до Володарки Звуків:

О, Володарко пісні гірського потічка,

Пісні жайворонка та солов'я.

Усіх комах та всіх птахів,

Усіх полів і всіх лугів,

Усіх лісів і гір високих,

Глибоких вод й степів широких,

Прийди до мене, бо лиш ти

Зрадить можеш й допомогти.

І почув Поет, як зітхнула Володарка Звуків. Побачити її він не міг, бо вона, як і всі її піддані – жителі світу звуків, – була невидима.

– Поете, чому плаче твоя душа? Що не дає тобі спокою?

– О Володарко Звуків, я втратив спокій, бо все своє життя співав пісень, даруючи радість людям і прославляючи Сонце, Небо, зорі, Землю й усе живе на Землі. Проте я не вічний і коли-небудь помру. Хто тоді зустрічатиме щоранку Сонце і проведжатиме його ввечері. Хто буде дарувати людям радість і оспівувати красу світу? Мої пісні помруть разом зі мною. Ніхто більше не зможе їх заспівати!

– То чого ж ти хочеш?

– Допоможи мені зберегти мої пісні. Щоб залишити їх людям. Навчи мене бачити звуки.

– Ти бажаєш побачити те, що побачити неможливо?

– Так.

– Ти хочеш зберегти невидимі звуки?

– Так.

– Але тобі ніхто не повірить!

– Можливо...

– Над тобою сміятимуться!

– Напевно!..

– Те, що ти побачиш, викличе в тобі жагуче бажання шукати, і ти втрапиш спокій і сон, доки твоє бажання не здійсниться.

– Нехай буде так.

Тоді заплющ очі, співай пісню і дивись уважно.

Поет заплющив очі і побачив дивну галявину. На галявині, змахуючи химерними крильцями, пурхали метелики надзвичайної краси. Метелики народжувалися в грудях Поета з кожним новим звуком його пісні.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.